

[Anker Lau.]

af befolkningen, men nu gælder det blot om at fastholde dem. Vel er der endnu nød rundt om os, især blandt de gamle og de syge, der i særlig grad er ramt af inflationen, der har stjålet deres sparepenge, men vi har ingen social strid mere herinde, alle er enige om at hjælpe de nødstedte og vanskeligt stillede medborgere.

Man når man har siddet herinde i mange år og har hørt de taler, der stadig holdes ved passende lejlighed, når erhvervenes forhold er til diskussion — og vi vil sikkert få dem at høre ude fra alle landets talerstole i den kommende tid, hvor en række erhvervs-mæssige problemer utvivlsomt vil blive sat på spidsen, og socialdemokrater, folkesocialister og kommunister vel vil tage de gamle travere ud af stalden og mistænkeliggøre det liberale erhvervssamfund, som gennem de sidste generationer har skabt alle de goder, vi har, eller dog forudsætningen for dem, for staten skaber jo ikke noget, der betaler sig — må disse taler for alle os andre og i særlig grad for det erhvervsliv, der i dag er udsat for større vanskeligheder og risiko end nogen sinde, lyde som et ekko fra en tid, der heldigvis for længst er forbi, en tid med arbejdsløshed, varemangel, restriktioner på alle områder, en tid, som vore dages yngre medborgere ikke kan forestille sig. Det er vel også derfor, ungdommen i dag har svært ved at forstå det sprog, der ofte tales her i huset. Det er der vel ingen grund til at undre sig over.

Folkeafstemningen sidste sommer var egentlig den bedste bekræftelse på, hvor langt livet uden for dette hus har fjernet sig fra den grå, gamle teori, der stadig trives i bedste velgående visse steder inden for murene. Trods alt dette og trods hele udviklingen i verden er det høje ting og dets arbejdsform samt hele vor parlamentariske praksis stort set denne samme som ved århundredskiftet. End ikke grundlovsændringen i 1953, som gjorde dette ting eneansvarligt, har fremkaldt væsentlige ændringer. Den kunne måske dog have medført, at der ved visse lejligheder blev lagt lidt mindre vægt på det, det ærede medlem hr. Poul Møller for nogle år siden i en glimrende artikel i Dagens Nyheder kaldte magtkamp og hanegal, og i stedet for måske lagt mere vægt på at finde sagligt holdbare

løsninger på tidens mange nye økonomiske og erhvervsmæssige problemer.

Jeg skal ikke beskæftige mig med alle de enkeltstager, som hele komplekset af lovgivning for tiden har lagt på bordet for os, det har samtlige ordførere gjort, men jeg tror, der er 4 hovedproblemer, der ligesom er grundlaget for det hele, og som efter min mening er af helt afgørende betydning, hvis vort land i fremtiden skal bevare sin plads mellem solide og højt udviklede nationer og med en befolkning, der forstår glæden ved og nytten af samarbejde i respekt for hinandens frihed, hvad vel i øvrigt er al demokratis dybeste mening.

Det første er at sikre tilliden til vort pengevæsen, der er et folks økonomiske grundlag. Her mener jeg, at man bør enes om at bremse inflationen, således at skattepolitik, rentepolitik og prismekanisme igen formår at placere kronen som værdimåler i rimeligt omfang og dermed genskabe grundlaget for al opsparing.

Den anden opgave er at sikre ro og orden på arbejdspladserne, således at den politisk skabte modsætning mellem arbejdere og arbejdsgivere afløses af samarbejde om væsentlige interesser. Det ærede medlem hr. Hans Rasmüssens tanke om industriforbund er nok værd at overveje i den forbindelse.

Det tredje er at sikre de økonomiske, konkurrencemæssige og politiske forudsætninger for vort lands medlemskab af et kommende forenet Europa, og endelig det fjerde er at sikre vort folkestyres og det høje tings autoritet over for de magtfulde interesseorganisationer. Disse er til for at varetage berettigede særinteresser, men det er folketingets arbejde at tilvejebringe den sunde balance, der tjener helheden, fællesskabet.

Jeg tror ikke, at disse fire opgaver kan løses holdbart uden en eller anden form for et sagligt samarbejde mellem partier, der repræsenterer et afgørende flertal i befolkningen og alle betydende interesser.

Jeg ville gerne i denne forbindelse give udtryk for en skuffelse, som jeg har haft i det sidste par år herinde. Vi nærede alle sammen visse forhåbninger til det samarbejde, der, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen udtalte i går, udfoldede sig omkring omsforliget, men vi var lige så skuffet, da